

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοος ό χρόνος είναι
κι’ έδρα πάλιν αι ‘Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα’ κι’ έννενήντα ένα,
πάντα κάθε χρόνο τα συνειθισμένα

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

‘Ο ‘Ρωμύς την έβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνω,
κι’ όταν έχω έξυπνάδα — κι’ όποτε μου κατεβαίνει,
Συνδρομητής θά δέχομαι — γιατί λιπτά δέν έχωμε,
και ‘στών ‘Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπνήν,
και εις την ‘Ελλάδα όλην — δίχως νά’κις κι’ έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — πράγμα δώδεκα και μόνο,

γιά τά ένα όμως μέρα — δεκαπέντε και ‘στί χίρι.
Κι’ ένα φύλλο έν κρατήξ — έγινες συνδρομητής,
κι’ όποιος τόν παρ’ δέν δίδει — θά τόν φάη μαύρο φίδι,
Γράμματα και συνδρομαί — απ’ εύθείας προς έμέ,
Γιά τή σάρα και τή μέρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

“Εξ η τοῦ ‘Ιουλίου,
σεισμός τοῦ Βασιλείου.

Τρακόσα πενήντα κρατῶ
κι’ ἐμπρός εις τῆς κάλπαις πετῶ.

Σπουδαιοτάτη έντολή τοῦ έκλογέως Φαούλῃ.

Τὴν αὔριον ἡμέραν, ποῦ ὅλα θά τάφήσω
κι’ ἐμπρός ‘στῆς τόσαις κάλπαις θά ἔλθω νά ψηφίσω,
δέν θέλω μέσ ‘στί ζέσιν και μέσ ‘στί στενοχώρια
ν’ ἀκούσω παρακάλη και χίλια ὀρθ συχώρια.
Τὸ λέγω ἀπὸ τώρα κι’ ἀκούστε το καλᾶ...
θὰ δώσω σ’ ὅλους ψῆφο και πρῶτα τοῦ Μελά.

Κανένας σας δέν θέλω νά με παρακαλέσῃ
και νά μοῦ ‘πῇ νά ρίξω και ‘στών ‘δικό του φίλο,
κι’ ὅλα τὰ πεθαμμένα νά μοῦ τὰ συχωρέσῃ,
ἐλπίζω πῶς με τοῦτο ‘μπορεῖ ν’ ἀλλάξω φύλλο.
Τὸ λέγω ἀπὸ τώρα γιά κάθε μπουνταλά...
θὰ δώσω σ’ ὅλους ψῆφο και πρῶτα τοῦ Μελά.

“Οποιος μοῦ ‘πῇ μὰ λέξι θά τοῦ φωνάξω «σκόλα,
και μὴ κι’ ἐμὲ γιά ψῆφο σταυρώνης ἄρον ἄρον...
εἶθε, ἀγαπῆτέ μου, τὰ πεθαμμένα ὅλα
ν’ ἀναπαυθοῦν εἰς κόλπους δικαίων και μακάρων,
και σὺ κι’ ἐγὼ νά πάμε ‘στους οὐρανοὺς ‘ψηλά,
έν τούτοις ἄσπρο σ’ ὅλους και πρῶτα τοῦ Μελά.»

Κανεῖς μὴ με χαιδέῃ ‘στών ὦμο και ‘στὴν πλάτη
και παρελθόντας χρόνους ἄς μὴ μοῦ ἐνθυμίσῃ,
ποῦ ἔτρωγε μαζί μου ξερό ψωμί κι’ ἄλατι,
θαρώδην με τὴν φιλίαν πῶς θά με συγκινήσῃ.
Ναί μὲν και πρὸς τοὺς φίλους ὀφειλομεν πολλὰ,
έν τούτοις ἄσπρο σ’ ὅλους και πρῶτα τοῦ Μελά.

Μὴ μ’ εὐχρηθῇ νά γίνω και τοῦ Χρυσοῦ ἱπλότης
μήπως και δώσω ἄσπρο τοῦ Κώστα και τοῦ Σταύρου,
διότι θ’ ἀπαντήσω «μακάρ’ ἡ ἀνθρωπότης
νά με κυττάξ’ ἱπλότην και τοῦ Μεγαλοσταύρου
και πᾶν τοῦ κόσμου κράτος σταυροῦς νά μοῦ κολλᾷ,
έν τούτοις ἄσπρο σ’ ὅλους και πρῶτα τοῦ Μελά.»

Κανεῖς μὴ με νομίσῃ καθὼς και πόσοις κοῦκο
κι’ ἐλπίζει ὅτι γνώμην κι’ ἐγὼ θά μεταβάλλω,
κανεῖς μὴ μοῦ τραθῇ με φόρα τὸ σουρτοῦκο
και μοῦ τὸ κομματιάσῃ, γιατί δέν έχω κι’ ἄλλο.
Τὸ εἶπα και τὸ λέγω ‘ψηλά και χαμηλά...
σ’ ὅλους θὰ δώσω ἄσπρο και πρῶτα τοῦ Μελά.

